

Marie Gracías

všude samá voda

Marie Gracías

všude samá voda

1. vydání

*vydáno v říjnu 2019 jako 91. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-157-2 (epub)

ISBN 978-80-7570-158-9 (mobi)

ISBN 978-80-7570-159-6 (pdf)

Obsah:

Probuzení
Útěk
Major Fuxa
Vzpomínání
Procházka
Jako ta rybička
Domovina
Strach
Varování
Výslech
Samá práce
Rýmička a kašlíček
Malá stříbrná
Stověžatá
Kolonáda
Drogy
Počítání oveček
Rumcajs
Střelnice
Naděje
Píďalka
Červená

PROBUZENÍ

Kdosi mi vytrvale našeptával, abych otevřela oči, což se mi vůbec nelíbilo. Nechtěla jsem poslechnout, co mi v temném tichu chybělo? Hlas byl vytrvalý. Oči jsem otvírala hodně ztěžka, a hlavně velmi neochotně. Tichý hlas mě povzbuzoval, že mi to jde přímo náramně a mě začalo zajímat, kdo a proč mě budí. Z mých víček se pozvolna svalily dva obrovské těžké balvany a já jsem oči otevřela. Nebylo mi jasné, co jsem uviděla. Mlhu? Budili mě kvůli mlze? Do otevřených očí mi spadly kapky. Mrkala jsem jako divá, mlha mizela. Hlas mě chválil, že jsem šikovná. Uvědomila jsem si, že ležím na zádech na široké posteli, tělo mi zakrývala tenká bíle povlečená deka. Nic mě nebolelo, přesto jsem cítila, že něco není v pořádku. Všechno kolem bylo bílé, skříň v zadním rohu nevelké místnosti, vchodové dveře po mé levici, stěny a strop s velkými zářivkami. Dokonce i pán, který se nade mnou skláněl, byl bílý jako anděl. Křídla neměl a svatozář jsem také žádnou neviděla, ale hlas, který mne budil, patřil jemu. Pohnula jsem očima doleva a uviděla jsem další postavy. Jedna byla malá baculatá a byla spíš modrá než bílá. Z hukotu v mých uších se postupně stávaly zvuky, které vydávali zachmuření lidé postávající kolem postele s mým tělem. Dívali se po sobě, pak i na mě. Zavřela jsem oči, vůbec nic jsem nechápala, zmatek v hlavě mi strašně rychle rostl. Neuměla jsem poznat, kde jsem, kdo jsou ti lidé, a jestli to náhodou není „onen svět“, kam jsem byla nejspíš právě přijímána. Nenašla jsem jediný důvod, proč by mě měli brát do nebe. Co se stalo? Jsem mrtvá? Nečekala mě nebeská brána, ani se nade mnou nehrbil svatý Petr, do levé ruky se mi zabodla jehla a těsně nad mým nosem se objevil usměvavý kulatý obličej mladé tmavovlasé černoooké slečny. Ta andělem určitě nebyla, neměla na to tu správnou nevinnou tvář, a navíc měla velká prsa, kterými mne tlačila na hrudi, kdykoliv se ke mně sehnula. Také vydávala zvuky, snad nějaká slova, která jsem nedokázala zpracovat, ani když jsem svůj unavený zrak zabodla do jejích hýbajících se rtů.

Byla jsem až moc unavená a zmatená. Postavy se mi ztrácely, mlha opět houstla, ale stačilo na chvilku zavřít oči, a pak jsem je zase uviděla trochu jasněji. Chtěla jsem si na někoho z nich sáhnout, abych měla jistotu, že jsem na živu i já, jenomže ruku se mi podařilo posunout po dece sotva o pár centimetrů. Chytila mě za ni slečna v modré halence, která se opět krásně usmívala. Soustředila jsem tedy zrak na ni a na její plné rudé rty, které se pomalu hýbaly. Říkaly něco o vodě a já je pochopila, až když se mi do pusy nasunulo měkké brčko a začala jsem nasávat nasládlou tekutinu. Po druhém polknutí jsem se cítila vyčerpaná z nedostatku vzduchu v plicích.

„Ne tak rychle!“ usmála se slečna a otřela mi bradu. Ještě jsem si usrkla dvakrát a žaludek řekl dost. Slyšela jsem, viděla jsem, tedy jsem nejspíš i žila!

„Necháme vás vyspat, pak vám bude líp, ano?“ slyšela jsem tlumený hluboký hlas. Pootočila jsem oči a uviděla jsem pána v bílé košili s černými hadičkami kolem krku. Chtěla jsem se ho zeptat, kde to jsem, ale z mého hrdla nevyšla ani hláška, jakkoliv jsem se snažila. Byla jsem zmatenější, než když jsem poprvé otevřela oči. Oni mohli mluvit, ale já ne?

„Nic neříkejte, jen odpočívejte, ano? Popovídáme si později!“ usmívala se na mě bílá košile. Snadno se jí to řeklo, ale to já se nemohla pohnout, to mně zamrzly hlasivky, to můj mozek stávkoval nebo nadobro vypověděl službu, to já nevěděla, proč to všechno, a tak najednou. Z očí mi tekly slzy, jak jsem se na něj upřeně dívala a v duchu ho prosila, aby mě tu nenechával samotnou. Nepochopil mě. Usmál se, narovnal se a pohladil mě po rameni. Così říkal ostatním sudičkám a pak společně odcházeli. Zůstala jen černovláska s velkýma očima. Kontrolovala všechny hadičky a přístroje kolem mé hlavy, poté se nade mne naklonila. Znovu jsem byla utlačována velkými prsy.

„Na nic nemyslete! ... Paměť se vám za pár dní vrátí, uvidíte!“ říkala s úsměvem. Otřela mi gázou slzy a pohládila mě po tváři. Paměť? Jaká paměť? Chaos se mi z hlavy neodstěhoval, ale díky velkým černým očím, které se na mě zblízka dívaly, jsem získávala pocit, že ještě není nejhůř. Prozatím jsem žila, a to bylo hlavní. Potřebovala jsem na chvilku vypnout, hlava mě o to přímo prosila. Ještě na chvilíčku jsem uviděla bílý strop, než mi zmizel v temnotě stejně jako červoblas.

Oči se mi otvíraly pozvolna, mozek se pral s pamětí. Po boji mi řekl, že jsem strop s dlouhými trubkami ve stříbrném rámu už jednou viděla. Poznával i místnost, v níž jsem ležela. Docela jsem měla radost, že mě nikdo nikam nepřestěhoval. V pokoji byla tma, kterou rušila jen malá zářivka nad mou hlavou. Slyšela jsem pravidelné pípání, zaregistrovala jsem i nepatrné záblesky červeného a zeleného světýlka. Ztrácela se v prostoru pokoje stejně jako já v realitě. Chtěla jsem vědět, odkud pocházejí, jenomže hlavou jsem ke stolku otočit nemohla, krk a bradu mi svíral pevný límec. Pípání se najednou zrychlovalo, jímala mě panika, že přece jen umírám. Otevřely se dveře, cvakl vypínač a pokoj zalilo bílé světlo z trubic na stropě. Celá vyděšená jsem se dívala na vysokého hubeného pána v bílé košili. Mluvil na mě, ale já jsem ho nevnímala. Zkoušela jsem jeho tvář vylovit ze své hlavy. Nešlo to. Se slzami v očích jsem sledovala, jak mi vzal bezvládnou ruku a tiskl ji v zápěstí, aniž by na mě přestal mluvit. Jeho slovům jsem nerozuměla, mluvil moc rychle a já jsem si zachycené zlomky slov nedokázala poskládat. Vzdała jsem snahu a jen jsem se na něj dívala. Měl úzký dlouhý nos, šedomodré malé oči a jeho tvář byla dohněda opálená. Převzal si od baculaté paní v modrých šatech malou lahvičku s čirou tekutinou. Opatrně natáhl trochu z jejího obsahu do injekční stříkačky, aby poté lék vpravil do sáčku na stojanu u postele. Pořád jsem nechápala, kde jsem, kdo jsem, ani proč tu jsem, ale chápala jsem, že je se mnou asi zle. Opět jsem měla spát, jenomže já jsem se chtěla ptát, a chtěla jsem začít i křičet, když z mého krku zase nevyšla ani hláska. Moje otázky tak zůstaly nezodpovězené, má nejistota sílila čím dál víc. Další injekce a pípání se zvolňovalo stejně rychle, jako se zklidňovalo

můj dech. Musela jsem se na pána v bílém hodně soustředit, abych pochytila alespoň pár jeho slov. Odpočívat, nepřemýšlet a budete zase zdravá. Zavřela jsem znavené oči a bála se usnout, aby to nebylo naposledy.

Několikrát se vystříдалa noc se dnem, než jsem dokázala rozeznávat hlasy, a dokonce jim plně rozumět. Na přístroje jsem si již zvykla, jejich pípání mě přestalo děsit, světélka jsem během bdění pozorovala se zaujetím, protože vlastně znamenala, že žiju. Můj neustále stresovaný mozek si udělal do paměti první poznámky – nemocnice, doktoři, sestřičky. Stačilo mu to, mě muselo taky.

Když jsem se jednoho rána po probuzení podívala na strop, šedivá se někam vytratila, strop zářil bělobou a slunečními paprsky, které se prodíraly zataženými žaluziemi dvou velkých oken. Pootočila jsem oči doprava a překontrolovala červené blikání. Bylo pravidelné a nezrychlené, srdce mi tedy bilo přesně tak, jak mělo. Už jsem chtěla s úlevou zavřít oči, když jsem zaregistrovala mohutnou postavu ve světle zeleném plášti, jaký občas nosili i pánové, kteří se o mě starali. Oči, které na mne koukaly přes obličejovou roušku, jsem ještě neznala. Byly světle modré, duhovka byla ohraničena tmavým pruhem, jako by ji někdo obkreslil štětcem. Nemohla jsem se na ně vynadívat.

„Dobrý den! ... Jsem od policie, major Fuxa! ... Slyšíte mě?“ zaslechla jsem tichý mužský hlas. Přestala jsem zkoumat nádherné oči, které se na mne naléhavě dívaly, a jen co mi krční límec dovolil, přikývla jsem. Majitel krásných očí do žádného šuplíku v mé paměti nepatřil, byly zaplněné jen některé, a to stále jen lékaři a sestrami. Prohlédla jsem si zelenou čapku, roušku, pak džíny, které vykukovaly zpod pláště, a řekla jsem si, že tohle vážně doktor nebude. Koneckonců to i sám tvrdil. Major Fuxa? Policie? Proč policie? Přitáhl si k mé posteli otočnou stoličku, sedl si na ni a položil si na svůj klín malý blok. Na chvilku jsem musela zavřít oči, abych se zklidnila. Všechno nové znamenalo další strach. Každá informace od lékařů byla strach, každý nový člověk

v mé blízkosti byl strach, vlastně i vrznutí dveří či hluk za nimi byl zase jenom strach. Zvědavost, kterou ve mně policista vzbudil, utekla kamsi do kouta, zbyly mi jen obavy, a nic na tom nezměnily ani nádherné oči pod černým obočím. Krk se mi svíral, špatně se mi dýchalo, ale na majora jsem se nepřestávala dívat. Momentálně se stal mým jediným ostrovem v moři strachu. Jen jsem si ještě nebyla jistá, zda bude ten ostrov bezpečný.

„Vím, že nemůžete mluvit, ale stačí mi, když budete na mé otázky odpovídat kývnutím nebo zavrtěním hlavou, ano?“ povídaly krásné oči, do nichž jsem se zase zakoukala. Do pokoje vešel mladý lékař, který se o mě osobně staral. Svě jméno mi řekl už před několika dny a možná i víckrát, ale já jsem si ho nebyla schopná zapamatovat, svůj šuplík ovšem měl, jeden z předních. Pokaždé se na mě mile usmíval a nikdy mě nezapomínal před svým odchodem povzbudit, že už za pár dní budu fit. Věřila jsem mu čím dál víc, protože jsem se každým dnem opravdu cítila lépe, jen jsem nejspíš měla trochu jinou představu o pojmu „pár dní“.

„Budete muset přijít jindy, pane majore! Říkal jsem vám, že je ještě moc slabá!“ slyšela jsem doktora a pootočila jsem rychle oči k majorovi. Podíval se na mě a povzdechl si.

„Řekla aspoň, jak se jmenuje? Vzpomněla si na něco?“ ptal se doktora. Stáli nade mnou jako dvě sudičky. Každý z jedné strany postele a každý se na mě díval po svém, doktor s obavami o mé zdraví, detektiv nešťastně, jelikož se chtěl dozvědět alespoň něco. Zavrtěla jsem hlavou, aby se nebavili o mně a beze mne. Strach šel stranou, do popředí se drala zvědavost, i když se jí strach snažil svými drápkami přidržovat za sukni.

„Rozuměla jste mi?“ zeptal se major s nadějí v hlase. Neznatelně jsem kývla, což mu samozřejmě neušlo. Spěšně se posadil, jako by snad dostal pozvánku.

„Výborně! ... Můžu se tedy ptát?“ poposedl si na stoličce. Tak krásné oči jsem nechtěla nechat hned odejít. Aspoň nějaká změna v rutinním nemocničním světě. Následovaly otázky na mé jméno, na mé bydliště, na mou minulost. Pan major byl velmi trpělivý, mluvil pomalu, abych mu rozuměla, jenomže já jsem tápala víc a víc. Přemýšlela jsem nad každíčkou otázkou, na kterou by zvládl odpovědět i předškolák. Zprvu jsem ve své paměti opatrně nakukovala do prázdných šuplíků, ale bylo jich nečekaně moc, poslední už jsem zlostně vytrhávala ze stojanů a byla jsem čím dál zoufalejší. Všechny byly úplně prázdné! Červené světýlko řádilo, zelené se nechtělo nechat zahanbit. Z očí mi tekly proudy slz, své zoufalství jsem mohla krájet na obrovské kvádry, a i tak by ho pořád bylo moc.

Pan doktor majora vyprovodil na chodbu, že už to pro dnešek opravdu stačilo. Já jsem zase osaměla se svým strachem, ke kterému se přidávala beznaděj. Bránila jsem se panice a myslela jsem na slova svého anděla strážného v bílé košili, se stetoskopem kolem krku a s úsměvem od ucha k uchu, že se uzdravím, a že si na všechno vzpomenu, že jen potřebuji čas, že se tím prostě nemám trápit. Jen mi zapomněl vysvětlit, proč jsem nebyla schopná mluvit. Chápala jsem jeho slova o těžkém otřesu mozku, chápala jsem několikadenní umělý spánek, do kterého mě uvedli, jakmile mě přivezli do nemocnice, chápala jsem dočasné ochrnutí, které postupně mizelo, ale nechápala jsem ztrátu řeči. Tolik mě omezovala a rozčilovala!

Ještě večer jsem byla přeložena na jiný pokoj a zbavila se tak všech blikajících přístrojů. Límec na krku mi po vyšetření zůstal, i když jsem již hlavou hýbat mohla. S radostí jsem přivítala změnu pokoje, hlavně pak když mi sestra zvedla horní část těla i s podhlavníkem a já jsem se konečně mohla koukat na něco jiného než na strop. Z okna jsem viděla koruny stromů, které se kývaly ve větru, viděla jsem létat ptáčky, slyšela jsem jejich zpěv. Na rtech se mi objevil opatrný úsměv. Radost mi po pár minutách rozjímání zkazila tříčlenná pánská návštěva. Pana doktora jsem poznala, ale hubeného asi dvacetiletého mladíka ani

staršího vysokého muže ne. Obavami z následujícího se mi sevřel žaludek, až to zabořelo.

„Dobrý den!“ pozdravili cizinci téměř současně. Kývla jsem vylekaně hlavou, přičemž jsem pomoc hledala u svého lékaře, který si ke mně přisedl a pohladil mi ruku. Na milý úsměv opět nezapomněl. Srdce se mi rozbušilo, dýchala jsem přerývaně, jakkoliv mě doktor poplácával po ruce a uklidňoval mě, že se nic neděje. Dívala jsem se na asi dvacetiletého mladíka, který zůstal stát u mých nohou. Byl příšerně vystrašený. Děsily mě jeho slzy, které mu tekly po tvářích a které ani neotíral. Zoufale otočil hlavu na muže v kostkované košili a nešťastně pokrčil rameny.

„Podařilo se nám o vás něco zjistit! ... Jmenujete se Andrea Marešová, je vám čtyřicet osm let a bydlíte v Karlových Varech!“ povídal mi doktor přímo do očí. Jeho slova mi prolétla hlavou, aniž by se v ní zdržela alespoň na chvíličku. Polkla jsem a nechápavě jsem se rozhlédla po přítomných.

„Rozuměla jste mi, paní Marešová?“ ptal se doktor opatrně. Váhavě jsem přikývla a zároveň jsem sledovala mladíka, který neměl daleko ke kolapsu. Měl krátce střižené tmavě hnědé vlasy a hnědé oči, byl hodně vysoký i hodně hubený. V obličeji měl pár podebraných pupínků, což asi k jeho věku patřilo. Nedalo se nevšimnout si, že byl dost podobný druhému návštěvníkovi.

„Tohle je Marek, váš syn!“ představil mi ho doktor. Vyvalila jsem na doktora oči a po chvilce lapání po dechu jsem pootočila hlavu k mladíkovi, který neměl daleko ke kolapsu.

„Klid, paní Marešová! ... Pořád se nic neděje, ano? Vzpomenete si, nebojte se!“ pokračoval doktor a zintenzivnil hlazení hřbetu mé ruky. Sevřela jsem tu jeho a pořádně jsem si mladíka prohlížela. Ani jsem se

nesnažila pozotvírat všechny prázdné šuplíky, stejně bych ho nikde nenašla. Zase mě přepadala panika.

„Nepoznáváš ani mě, Andy?!“ ozval se najednou muž po mé pravici. Bála jsem se na něj pohlédnout, ale očima jsem pohnula. Moje odpověď byla úplně stejná jako u mladíka. Oči jsem zabodla do stropu a přivřela je, jelikož se opět plnily slzami. Nebyla jsem daleko od infarktu.

„Nedávno jsme oslavili dvaadvacet let od svatby!“ slyšela jsem. Chvilku mi trvalo, než jsem se sebrala a posunky jsem požádala doktora o blok a propisku z mého stolku.

„Omlouvám se, ale nepoznávám vás!“ četl o chvilku později moje kostrbatá písmenka.

„To nevadí, Andy! ... Pan doktor říkal, že je to jen dočasná ztráta paměti! Zase bude líp, uvidíš!“ povídal můj údajný manžel. Pootočila jsem k němu hlavu a prohlížela jsem si i jeho. Metr devadesát, asi tak sto kilo, kulatá čistě oholená snědá tvář, černé silně prošedivělé vlnité vlasy až k ramenům a stejně hnědé oči, jaké měl i mladík. Ve své paměti jsem ho také nenašla. Cítila jsem se neskutečně trapně. Pohled na mladíka ve mně vyvolal dojetí. Je-li to opravdu můj syn, jak mu teď asi je? Dívá se na mámu, kterou asi miluje, ale ona ho nezná. Třesoucí se rukou jsem se chopila propisky a posbírala jsem veškerou sílu, která ve mně ještě zbyla. Napsala jsem do bloku krátkou větu.

„Sedni si ke mně, Marku!“ přečetl doktor, poté vstal, krátce se rozloučil, že nás nechá o samotě, a odešel. Bojovala jsem sama se sebou, ale cosi uvnitř mi říkalo, že tenhle kluk za nic nemůže, a že mu musím aspoň trochu pomoci. Počkala jsem, až si sedne, pak jsem mu podala svoji ruku. Vzal si ji, stiskl ji a rozbřečel se. Zavřela jsem oči a zklidňovala běsnící srdce, které se mi dralo až do krku.

„Bál jsem se, že už tě neuvidím, mami!“ šokoval mě plačící Marek. Vážně mi řekl „mami“?

„Řekni mi něco o sobě!“ napsala jsem rozklepanou rukou a ukázala Markovi blok. Otřel si oči a až poté byl schopný si má slova přečíst.

„Ale ... Já nevím, kde ... Kde mám začít?“ ptal se nejistě. Pokrčila jsem rameny.

„Nic o tobě neví! Začni kdekoliv!“ řekl mu otec.

„Aha! ... No ... Chodím na vejšku, na chemii, víš? ... A ... Jsem už ve třetím semestru a Myslím, že mi to docela jde, že jo, tati?“ hodil očima přese mě.

„Máme chytrého syna, Andy!“ usmál se manžel. Mé oči přelétly z jedné strany na druhou a poté hned zpátky na Marka.

„Budu jezdit domů každý týden, mami, to ti slibuju!“ řekl mi a zase brečel. Pokývala jsem hlavou, i když jsem netušila, proč mi sliboval právě tohle. Vrátil se můj doktor, překontroloval mi tep na zápěstí, podíval se mi do očí a zavrtěl hlavou.

„Myslím, že už necháme pacientku odpočinout, pánové!“ ukončil návštěvu, jak jinak než s úsměvem. Dostala jsem od Marka pusku na tvář, pohlázení po rameni, a pak mi ještě od dveří věnoval dlouhý pohled. Manžel se na mě nejistě usmál a zamával mi. Uvnitř jsem se třásla jako malý psík v průvanu. Byla mi zima, bolela mě hlava, oči se mi samy zavíraly, i když jsem se snažila myslet na Marka, na jeho slova, na jeho ruce, kterými na mne sahal. Prsty měl hubené a hrozně dlouhé, jako nějaký klavírní virtuos. Zvedla jsem svou ruku, prohlédla si ji a zase položila. Nebylo co srovnávat, po mně Marek nebyl.

„Dám vám sedativa, trochu se prospíte, ano?“ oznámil mi doktor, kterého jsem ani nevnímala. Znovu jsem si v hlavě přehrála celé setkání se svou rodinou a myslela hlavně na syna Marka, na kterého jsem podle všeho mohla být pyšná. Veškeré mé myšlenky překryla tma.

ÚTĚK

Bylo slunečné sobotní ráno. Už pět dní jsem měla svou identitu, svou rodinu, své zázemí, ale stále téměř žádnou paměť, z čehož byli nervózní hlavně pánové od policie. Chodili za mnou každý den, jako můj syn, ale pokaždé odcházeli rozmrzelejší a rozmrzelejší. Litovala jsem jen toho, že nechodil modrooký major. Nejspíš měl jiný případ a ženská bez paměti už ho nezajímala.

„Ahoj, mami!“ probral mě mladý mužský hlas. Pootočila jsem hlavu ke dveřím a usmála jsem se. Pořád jsem si na něj nevzpomínala, ale nařídila jsem si brát syna jako fakt. Přišel k posteli, sehnul se a dal mi pusku na obě tváře, jak bylo v posledních dnech obvyklé. Položil mi na nohy igelitku a začal se v ní přehrabovat. Udiveně jsem ho sledovala a nechápala Markův až potutelný úsměv. Došlo mi to, když jsem se posadila a on mi na klíně otevřel velkou objemnou knihu. Lekla jsem se, neboť jsem se dívala na fotky malého klučiny kdesi na hřišti, pak u dortu se třemi svíčkami, na další fotce mi seděl na klíně. Žaludek se mi svíral, když jsem si plně uvědomila, že o svém synovi opravdu vůbec nic nevím.

„Pan doktor říkal, že by ti fotky mohly pomoci!“ řekl mi Marek a přestal se usmívat, jakmile se mi podíval do očí.

„Mami?!“ lekl se mého vyděšeného výrazu a album rychle zavřel. Chytila jsem ho za ruku a zavrtěla hlavou. Otevřela jsem pusku a hýbala rty, jenomže ze mě nic nevylezlo, jako by mozek ani nevěděl, co jsem po něm chtěla. Mé zoufalství se opět šplhalo do nejvyšších pater. Opřela jsem se a zavřela jsem oči, abych zabránila slzám k vpádu na mé tváře. Dýchala jsem otevřenou pusou a slyšela, jak kdosi vešel do pokoje.

„Tak copak, paní Marešová?“ poznala jsem hlas doktora Kárného, který uměl svému jménu dostát. Možná byl jen zakomplexovaný, že nebyl u pacientek tak oblíbený jako za všech okolností usměvavý doktor Růžička. Možná si připadal i starý, i když mu ještě šedesát určitě nebylo. Taky byl malý, baculatý a marně se přehazovačkou bránil pleši.

„Fotky? ... Ty vám osvěží paměť nejlíp!“ řekl mi zbytečně tvrdě. Naštěstí jsem jeho úšklebek neviděla, ale představit jsem si ho uměla. Křečovitě jsem svírala deku a funěla ke stropu jako lokomotiva. Slyšela jsem, jak doktor obracel listy alba a jak se občas zasmál. Poprvé jsem vůči někomu z nemocnice cítila nechuť. Tenhle doktor andělem nebyl! Uslzenýma očima jsem se podívala po vyděšeném Markovi a kývla hlavou ke dveřím. Marek se šokovaně tůkl do prsou a já zavrtěla hlavou. Opravdu to byl chytrý kluk! Poděkoval panu doktorovi a ujistil ho, že červený čudlík zmáčkl jen omylem, a že se vlastně vůbec nic nestalo.

„Promiň, mami, ale ty jsi tak zbledla!“ říkal mi Marek tiše, když za doktorem konečně klaply dveře. Natáhla jsem se po bloku a začala jsem rychle psát.

„Ten kluk mi někoho připomněl!“ četl si pak a vytřeštil na mě oči. Kývala jsem hlavou a psala jsem dál.

„Vím, že jsi to ty!“ usmála jsem se, sotva to Marek nahlas přečetl. Zmateně se na mě podíval, ale já jsem se uculovala a krčila rameny.

„Takže sis nevzpomněla, jen jsi poznala mě?“ ptal se trochu zklamaně. Kývla jsem. Markova ramena se svésila a on sám dosedl na židli hodně ztěžka.

„To není fér, mami!“ povzdechl si. Otevřela jsem album a odhodlaně jsem si prohlížela jednu fotku za druhou. Bylo to jako listovat obrázkovou knihou o nějaké mně neznámé rodině. Marek se ke mně naklonil a popisoval mi, kde všude jsme byli na dovolené, kam jsme

jezdili lyžovat a o Alpách pak mluvil obzvlášť zaujatě. Škoda, že nás vyrušili dva pánové z kriminálky. Marek musel na chodbu, přisedli si ke mně oni. Slovo si vzal hubený chlapík s orlím nosem a sebejistým výrazem ve tváři, prý kapitán Soukup. Byl pořádně dotěrný, mé vrtění hlavou mu rozhodně nestačilo.

„Poslouchejte, paní Marešová! Už je to skoro měsíc a vy jste si vůbec na nic nevzpomněla?! ... My ale vyšetřujeme vraždu, víte?“ spustil na mě zhurta. Vyvalila jsem na oba pány oči, orosilo se mi čelo, brada mi poklesla. Proč to říkal? Vražda? Měla jsem s ní mít něco společného já? Víc mě pánové vyděsit opravdu nemohli.

„Situace je opravdu vážná, paní Marešová! ... Potřebujeme vědět, co jste v tom lese dělala!“ přidal se jeho téměř holohlavý statný kolega, nějaký Ježek. Srdce se mi opět stěhovalo do krku, ale na záchranné tlačítko jsem nedosáhla, protože ho Marek odložil na vedlejší postel. Jaký les, proboha?! O čem to tu mluvili?

„Musíte se víc snažit, paní Marešová!“ káral mě Soukup ve vínové košili. Zírala jsem z jednoho na druhého a nevěděla jsem, co si o jeho slovech myslet. Připadala mi úplně absurdní, hlava je ani nechtěla přijmout.

„Podle vašeho manžela jste šla do města nakoupit, ale našli jsme vás v lese. Musela jste někoho potkat, něco jste viděla, vzpomínejte!“ přidal se Ježek, který aspoň nebyl tak hrubý. Nechápala jsem! Ruce se mi tak třáslly, že jsem se nedokázala na posteli ani posunout víc do sedu. V mé hlavě bylo prázdno, ať jsem se snažila přemýšlet sebevíc. Pokrčila jsem rameny, načež Soukup vyskočil a rozčileně rozhodil rukama.

„Taky si můžeme myslet, že to na nás jen hrajete, a že s tou vraždou máte něco společného, paní Marešová!“ zvýšil na mě hlas. Otevřela jsem pusku, ale pak jen zoufale vrtěla hlavou.

„Ne? ... Jako že s tím nemáte nic společného nebo si to jen nepamatujete?“ obořil se na mě.

„No tak, Tomáši! ... Paní Marešová se snaží, že jo?“ zastal se mě Ježek a odstrčil kolegu za sebe. Usmál se na mě, jako by mě chtěl uchlácholit. Marně! Trásla jsem se jako osika, oči mi lezly z důlků, bylo mi na omdlení. Dostala jsem spásný nápad, nasadila jsem si na ukazováček kolík s červeným kabelem a doufala jsem, že je moje srdce dostatečně rozběsněné, aby to někoho v sesterně zvedlo ze židle.

„Zkuste se zamyslet, paní Marešová! ... Šla jste nakoupit nebo na procházku do lesa? Šla jste sama nebo s někým?“ ptal se Ježek vcelku milým hlasem. Vtom se doslova rozlétly dveře a dovnitř vpadl doktor Růžička následovaný podsaditou sestrou Miluškou. Stačil mu jediný pohled na mě a oba pány hnal s neslušnými slovy ven z pokoje. Dostala jsem injekci na zklidnění, a než začala zabírat, napsala jsem doktorovi celá vykulená, že mě ti dva podezírají z nějaké vraždy.

„To je blbost! ... Na tohle klidně můžete zapomenout, paní Marešová, rozumíme si? ... Někdo vás vzal pořádně po hlavě, to ano, ale vy jste nikomu nic neudělala, jasné?! Tak! ... Prospěte se, já se o policii postarám! ... Osobně!“ říkal mi odhodlaně. Poprvé, co jsem ho viděla, se ani neusmál. Sestra mi pomohla pod deku a přikryla mě až ke krku. Slíbila mi, že se postará o mého syna, že mu vše vysvětlí, a že si nemám dělat vůbec žádné starosti. Trás sice ustupoval, ale strachy jsem byla bez sebe dál. Konečně můj mozek přemohla sedativa a já jsem upadla do hlubokého bezesného spánku.

„Andy?! ... Andreo! ... Vstávej, sakra!“ třásl mnou kdosi. I v šeru temného pokoje osvětleného jen lampičkou na zdi jsem poznala Mareše, svého nedávno znovuobjeveného manžela, jen byl nějak moc zamračený. Dostal mě do sedu, jenomže já jsem nedokázala udržet oči otevřené, natož pak vstát a někam s ním jít, jak po mně chtěl. Odhodil ze mě deku a tahal mě z postele. Skončila jsem na podlaze, z níž mě

s nadáváním zvedal zpátky. Byla jsem omámená, mé svaly přece dostaly na pár hodin úplnou dovolenou, nemohl po nich chtít žádnou spolupráci. Položil mě na záda napříč postelí a vedle mě hodil velkou černou kabelu, v které se ihned začal přehrabovat. Už jsem zase usínala, když mi začal cloumat celým tělem, jak se mě snažil nasoukat do kalhot. Sprostě nadával a vyčítal mi, že za všechno můžu já a že se kvůli mně nenechá zabít. Ještě mluvil o vězení a o zlámaných rukách, ničemu jsem nerozuměla. Zaměřila jsem na něj svůj omámený pohled a ostrčila jsem zrak, až mě z toho rozbolela hlava. Mareš byl asi opilý, potil se a divně sípal. Taký neustále kontroloval své hodinky a očima netrpělivě házel po dveřích.

„Do prdele, Andy! ... Nadzvedni se aspoň!“ houkl na mě zlostně. Snažila jsem se, ale stejně nadával. Konečně jsem měla kalhoty zapnuté. Posadil mě, spustil mi nohy z postele a obouval mi černé sportovní boty, ponožkami se netrápil. Opět nadával, opět mi cosi vyčítal a já jsem opět vůbec nic nechápala. Sedativa byla mnohem silnější nežli moje vůle a ochota spolupracovat. Když jsem se skácela na polštář, sekl mě Mareš přes pusou nártem ruky a vztekle mnou zacloumal. Vyjukaně jsem se po něm podívala a mnula jsem si tvář, v níž pulzovala štiplavá bolest. Oblékl mi červenobílou šustákovou bundu a zapnul mi ji až ke krku, aby nebyl z erární noční košile vidět ani cípeček. Poté zakryl obvazy na mé hlavě černou kšiltovkou a zvedl mě z postele. Nohy dostávaly zabrat, donutila jsem je k jakési chůzi jen díky pevným kostem, svaly spaly dál.

„Dělej, sakra! ... Musíme odtud vypadnout!“ hučel do mě nervózně, když mě doslova vyvekl na chodbu. Opřel mě zády o stěnu a potichu za námi zavřel dveře. Sunula jsem se k zemi, což ho znovu rozlítilo. Popadl mě za bundu pod krkem a jedním vzteklým trhnutím mne postavil na nohy. Zblízka se mi podíval do očí, začala jsem se ho bát. Sedativa musela ustoupit, tady se dělo něco moc divného, došlo mi, když jsme se pohnuli podél zdi ke schodišti. Nedokázala jsem ale udržet pozornost déle než pár minut. Schody byly dalším obrovským

problémem, protože jsem na ně pořádně neviděla, a taky každý krok znamenal ztrátu pevné půdy pod nohama. Zkoušela jsem se držet manželova rytmu, ale to taky nefungovalo. Padala jsem každou chvíli k zemi, jako by mi někdo nohy podrážel. Mareš mě vztekle zvedal a znovu mi nafackoval, když jsem spadla z posledního schodu a rozplácla jsem se na ledové mramorové podlaze rozlehlé přijímací haly. I na ní bych uměla usnout, ale to by se mnou nesměl neurvale cloumat neskutečně nervózní chlap. Moje oči zaregistrovaly potemnělou prostornou halu s hnědými skříňkami opodál, na nichž stály rozsvícené lampičky. Co chvíli je halila mlha, ale jejich oranžové světlo se mi moc líbilo i tak, připomínalo mi zapadající sluníčko, které jsem ze svého okna často pozorovala. Tady bylo těch sluníček víc. Usmála jsem se.

„Haló, pane! ... Co to tam děláte?“ zahalekala nějaká žena. Zaslechla jsem rychlý klapot pantoflů, nejspíš se k nám rozeběhla.

„Nic! ... Moje žena jen ... jen trochu přebrala!“ odsekl jí a vlekl mě dál. K východu to nebylo daleko, jenomže k jeho směle už byla na nohou celá recepce. Kdosi volal ostrahu, kdosi sháněl doktora a další lidé k nám rovnou přibíhali.

„Do prdele!“ hekl Mareš navztekaně. Pustil mě k zemi a dal se na útěk. Ležela jsem odevzdaně na boku s levou rukou nataženou pod hlavou. Zaklonila jsem ji a viděla jsem už jen manželova záda, jak mizela za skleněnými dveřmi, které se za ním s cvaknutím zasunuly.

„Jste v pořádku?“ slyšela jsem ženský hlas. Poznala jsem sestru Milušku i podle jejího dřevitého parfému. Usmála jsem se na ni, jakmile mě otočila na záda. Chtělo se mi spát.

„Paní Marešová?!“ zděsila se. Sundala mi kšiltovku a rozepínala mou bundu. O pár minut později jsem byla zpátky na své posteli. Doktor Růžička mě celou prohlédl, ale kromě několika modřin v obličeji na mě

nic nenašel. Zadíval se mi do očí, které jsem vši silou držela otevřené, a pomalu kroutil hlavou.

„Asi mi neřeknete, co to mělo znamenat, že?“ zeptal se. Koukala jsem na něj a ani nechápala, na co se ptal. Mozek se mě snažil vypnout. Vtom kdosi klepl na dveře a vrazil dovnitř jako vichr.

„Ven! ... A bez debaty!“ zaburácel doktor, div že mi nepraskly bubínky.

„Chci jen vědět, jestli je v pořádku!“ slyšela jsem hluboký mužský hlas. Pak jsem uviděla „ty“ oči! Na tváři se mi sám od sebe vykouzil úsměv. Bylo po spánku!

„Někdo se ji pokusil unést, pane majore! Kde máte své lidi?“ zlobil se doktor. Odmotával mi obvaz z hlavy, aby zkontroloval i tržnou ránu, která se táhla od pravého koutu čela přes okraj spánku až k pravému obočí. Hlavu mi zdobilo sedmnáct stehů.

„Unést?“ zarazil se major a nepřestával se na mě dívat. Nebýt jeho očí, ani bych ho bez roušky a čapky nepoznala. Takhle jsem si mohla prohlédnout i zarostlou tvář, krátké černé vlasy na skráních prošedivělé, a neunikla mi ani malá jizva u pravého obočí. Ta moje bude větší, řekla jsem si a pousmála jsem se. Když si major nervózně prohrábl vlasy, uvědomila jsem si, že je asi jen o pár let starší nežli já. Silně prošedivělé strniště na tvářích ho sice dělalo starším, ale hrozně mu slušelo. Nejspíš jsem se právě zbláznila!

„Takže ... Vy jste nechtěla utéct?“ zeptal se mě.

„A proč by to asi tak dělala, majore? Sotva chodí!“ obořil se na něj doktor a znovu ho vykázal z pokoje.

„Jen se ptám!“ zamračil se major na doktora, ale na mě se podíval s klidnou tváří. Sedativa se nejspíš vypařila úplně, únava zmizela, dostavila se zvědavost. Chtěla jsem blok, ale doktor ještě nebyl hotový.

„Víte, kdo to byl?“ zeptal se major. Kývla jsem a uslyšela doktorovo hudrování, že se takhle nedá pracovat.

„Váš manžel?“ následovala další otázka. Místo kývnutí jsem ukázala palec nahoru.

„Doprčic! Copak jsem to těm pitomcům neříkal? Omlouvám se, paní Marešová, už se to nebude opakovat!“ tvrdil mi major. Netušila jsem, které pitomce měl na mysli, ale věřila bych mu cokoliv, jen kdyby se na mě pořád díval.

„Tak na to vezměte jed, že se to nebude opakovat, pane majore!“ ozval se nabroušený doktor a nechal převaz dokončit klidnější sestru. Bohužel si majora odvedl s sebou.

„Ne ... e!“ vymáčkla jsem ze sebe, když mi sestra Miluška chtěla vpravit do žíly další dávku sedativ. Vykulila na mě své zelené oči a ohlédla se. Doktor už byl pryč.

„Vy mluvíte?!“ usmála se na mě povzbudivě. Taky mě to překvapilo, ale mluvením bych jedno slovíčko zrovna nenazývala. Uložila mě, přikryla a popřála klidnější noc.

„Pohlídáme si vás, nebojte se!“ řekla mi před odchodem. Kývla jsem a zavřela jsem znavené oči. Obávat se, že po nedobrovolném tělocviku a následném pochodovém cvičení neusnu, bylo naprosto bláhové.

MAJOR FUXA

Když jsem ráno otevřela oči, uviděla jsem starý známý čistě bílý strop. Nenašla jsem na něm ani smítko, natož malého pavoučka, který by mi přinesl trochu štěstíčka. Promnula jsem si oči, posadila jsem se a hledala jsem na stolku po své pravici skleničku s čajem.

„Dobré ráno!“ ozvalo se náhle z druhé strany. S úlekem jsem otočila hlavou, div že mi nepraskly krční obratle. Ze židle se s nejistým úsměvem na rtech zvedal major Fuxa. Překvapená jeho přítomností jsem místo pozdravu lehce kývla hlavou.

„Promiňte, asi jsem vás vyděsil, že jo?“ povídal a obcházel mou postel. Přitáhla jsem si deku až k bradě a s obavami jsem ho ostražitě pozorovala. Jestli byl šéfem těch dvou pitomců, pokud jimi měli být Soukup a Ježek, pak byl se mnou amen, ať už měl oči sebekrásnější.

„Chcete se napít?“ sáhl po skleničce. Na odpověď ani nečekal a skleničku s čajem mi podal. Vzala jsem si ji od něj a usrkávala studený nakyslý mok, aniž bych z majora spouštěla oči.

„Musím se vám omluvit za kolegy, už vás otravovat nebudou!“ říkal mi. Můj pohled se zastavil na pistoli, kterou měl v pouzdře u pasu. Sáhl si na ni a usmál se.

„Předpisy!“ hlesl. Podala jsem mu prázdnou skleničku a nadechla jsem se. Rty se mi ale hýbaly naprázdno. Rozladilo mě to. Styděla jsem se, když mi major podával blok s propiskou.

„O jaké vraždě mluvili?“ četl po chvilce nahlas, když se naklonil nad postel. Ucítla jsem příjemný pánský parfém. Narovnal se a podrbal se v zátylku. Uvědomila jsem si, že na něj zase zírám, jenomže za to mohla modrá košile, která tak úžasně ladila k jeho očím. Sklopila jsem hlavu a v duchu jsem si vynadala.

„Byli zbytečně aktivní, paní Marešová! Nemyslete na to, ano?! ... Mě by spíš zajímalo, kdo vás to chtěl v noci unést?“

„Pan Mareš!“ napsala jsem a podívala jsem se na majora. Narovnával se pomalu s pozvednutým levým obočím, jako by ho něco překvapilo.

„Pan Mareš? Mluvíte o svém manželovi jako o „panu Marešovi“?“ vypadlo z něj konečně. Pokrčila jsem rameny a nechápala jsem, čemu se divil.

„On vás zbil?“ zadíval se mi na obličej. Opět jsem jen pokrčila rameny. Co se v noci dělo, jsem si sama neuměla vysvětlit, natož to někomu písemně vyprávět.

„Paní Marešová?“ povzdechl si a naklonil se nad můj blok, jelikož jsem začala rychle psát.

„Andrea!“ přečetl si a usmál se.

„Dobře tedy, Andreo! ... Včera v noci vás manžel bil?“ zeptal se a já mu to odkývala.

„Bil vás i dřív?“ zněla další otázka. Užasle jsem se na majora dívala a nereagovala jsem.

„Aha! ... Promiňte!“ plácl se major rukou do čela a posadil se na postel u okna.

„Neznám ho, nevím, kdo to je!“ napsala jsem a se strachem v očích ukázala notes majorovi.

„Rozumím! ... Váš syn Marek s námi o otci nemluví, ale to asi taky nevysvětlíte, co?!“ posteskl si.

„Domluvímu!“ navrhla jsem a čekala na majorovu reakci.

„Nechci ho stresovat víc, než je nutné, paní Marešová! ... Byl jsem za vašimi kolegy v práci a ti něco málo věděli. Prý jste před měsícem požádala o rozvod!“ šokoval mě. Blok mi málem vypadl z rukou. Mohla jsem jen vyjukaně krčit rameny. Olízla jsem si suché rty a otevřela jsem pusy.

„Á ... eím!“ vyždímala jsem ze sebe. Majorovy oči se rozjasnily, major sám se usmál.

„Vy nevíte?“ přeložil si můj pokus. Nejistě jsem přikývla.

„No vidíte, jak nám to jde!“ řekl pobaveně. Popadla jsem notes a začala jsem zase psát. Major se přesunul ke mně na postel. Udiveně jsem se po něm podívala, ale uhnula jsem mu, aby měl dost místa.

„Víte, co se mi stalo?“ četl si a zamyslel se krátce.

„Našli vás v lese zraněnou. Měla jste na hlavě ošklivou ránu a dost jste krvácela. Zřejmě jste něco nebo někoho viděla, a ten někdo se vás pokusil umlčet,“ říkal mi klidným hlasem. Já jsem klidná rozhodně nebyla. Napětí ve mně rostlo, zvědavost opět vítězila nad strachem.

„Mareš?“ napsala jsem a rychle se na majora podívala.

„To budeme vědět, až si vzpomenete, paní Marešo ... Andreo!“ opravil se, když jsem se zamračila. Nechtěla jsem být Marešová, i když ani v tom jsem neměla jasno, byl to jen pocit nechuti ke jménu.

„Viděla jsem vraždu? ... Nebo snad vraha?“ psala jsem rychle dál, i když jsem se odpovědi přímo děsila. Fuxa to na mně musel poznat. Poposedl si, odkašlal si a pokrčil rameny.

„To chci vědět od vás!“ usmál se na mě, asi aby mě uklidnil. Byla jsem v koncích. Nic mne nenapadalo, na nic jsem si nevzpomněla, jako by se

vlastně nic nestalo. Do pokoje nakoukla sestra a zeptala se mě, jestli je všechno v pořádku.

„Jo!“ hekla jsem po několikavteřinovém boji s vlastní hlavou.

„Výborně!“ usmála se a odešla.

„To jsou mi pokroky!“ podotkl major, za což ho stihl můj tázavý pohled.

„Myslel jsem to upřímně! ... Vážně!“ dušoval se.

„Vy mi věříte?“ napsala jsem další otázku, která mi ležela na mysli.

„Nemám důvod vám nevěřit! Proč se ptáte? Kvůli těm dvěma? Zapomeňte na ně, ano? ... Odteď jste můj případ, rozumíte?“

„Jo!“ kývala jsem hlavou a doprovodila ji i svými hlasivkami.

„Jak se jmenujete?“ napsala jsem honem.

„Fuxa, Martin Fuxa!“ řekl. Pokývala jsem hlavou a zadívala jsem se na jeho levou ruku. Zpod rukávu košile vykukovaly zlaté hodinky, ale prstýnek jsem neviděla na žádném z jeho prstů.

„Andreo?“ probral mě ze zkoumání.

„Jo?“ špitla jsem sotva slyšitelně.

„Co vám manžel v noci říkal?“ zeptal se a já jsem opět ztuhla. Musela jsem si v hlavě srovnat, že major Fuxa byl především policista a až pak pohledný chlapík bez prstýnku. S povzdechem jsem se chopila propisky.

„Já nevím! Chtělo se mi spát, ne běhat po špitále!“ četl zase nahlas.

„Ale něco vám asi říkal, ne?“

„Nadával mi, sem tam jsem dostala facku, abych se neloudala, a říkal, že musíme pryč!“ vzpomněla jsem si přece jen a zvědavě jsem se dívala na majora, až dočte. Naše oči se potkaly. Major rychle vstal a prošel se ke dveřím a zpátky.

„Proč? ... Proč jste museli pryč?“ zeptal se netrpělivě.

„Já nevím! Nesmím mluvit!“ četl mi major přes rameno.

„Nesmíte mluvit? ... S policií?“

„Nevím!“

„Sakra! ... Nemáte ani tušení, o čem nesmíte mluvit?“ byl zase zoufalý. Zavrtěla jsem hlavou. Dal si ruce v bok a zhluboka si povzdechl.

„Nic víc vám neříkal?“ naklonil se ke mně. Pár vteřin jsme si dívali do očí, já se poté vrhla na blok.

„Mluvil o vězení?“ napsala jsem.

„To musíte vědět vy, Andreo! Ptát se musím já, chápete? ... Báł se vězení? Neříkal za co?“ pobízela mě netrpělivě.

Zklamaně jsem krčila rameny. Zklamaný byl očividně i on. Navíc se mu v kapse rozezpíval mobil. Ve spěchu se rozloučil a odešel dřív, než jsem stihla napsat „Na shledanou!“. Lehla jsem si na záda a zkoumala jsem svůj oblíbený strop. Myslela jsem na majora Fuxu a s hrůzou jsem si uvědomovala, jak mi byl můj manžel ukradený. Marek ale ne, a to muselo něco znamenat. Rychle jsem se posadila, když kdosi zaklepal a ihned vešel.

„Dobrý den!“ pozdravil mě vousatý šedovlasý pán důchodového věku. Udiveně jsem si ho prohlížela a jako už po tolikáté jsem marně hledala jeho tvář ve své paměti. Sledovala jsem téměř vojenskou chůzi a poté jsem potřásla pravicí, která mi byla nesmlouvavě předkládána.

„Jmenuji se Jaroslav Krupička a jsem psychiatr!“ představil se mi s úsměvem. Otevřela jsem pusu a hned jsem ji zase zavřela, jelikož by mu mých pár písmen určitě nestačilo. Kývla jsem hlavou a prohlížela jsem si jeho světle modrou proužkovanou košili s vínovou kravatou s drobnými kvítky a hnědé ošoupané manšestráky. Mohlo mi být jedno, jak se pan doktor oblékal, žádného psychiatra jsem stejně nikdy neviděla, ale tenhle chlapík vypadal, jako by sám potřeboval pomoci.

„Nemusíte se ničeho bát, jen vám ukážu pár obrázků a položím vám pár jednoduchých otázek. Snad se nám společně podaří prolomit vaši blokádu, co říkáte?“ povídal zvesela, jako by mi vyprávěl nějaký světový vtíp. Neříkala jsem nic. Pana doktora jsem považovala za blázna, když vtom se začal smát.

„Asi tuším, co si o mně myslíte, ale věřte mi, že to zabírá!“ tvrdil mi, když vytahoval ze své aktovky spousty papírů. Některé se mu rozsypaly na mou deku, proto jsem se po nich natáhla a automaticky jsem je rovnala podle v pravém horním rohu napsaných černých čísel za sebou. Bylo jich osmnáct, ale netušila jsem, co na nich bylo. Když jsem od nich zvedla hlavu, uviděla jsem doktorův upřený pohled. Podala jsem mu stoh listů a rychle jsem se stáhla až ke zdi. Obrázky, které mi na kartičkách ukazoval, vypadaly jako dětské čmáranice, jako otisky několika dlaní přes sebe, jako stopy v písku či jako mraky na nebi. Zpočátku mi pan doktor dával dost času na rozmyšlenou, ale postupně na mě tlačil víc a víc. Psala jsem hned, jak jsem se na obrázek podívala. S posledním slovem jsem se zarazila a nedůvěřivě jsem zkoumala svůj seznam. Obávala jsem se, že mě po mém výkonu stoprocentně odvezou v kazajce.

„Zmuchlaná deka, mrak, mrak, dva polštáře, mraky, mraky, mraky, mraky, mraky ...“, četla jsem si v duchu po sobě a s obavami jsem podala papír doktorovi, jehož úsměv mě evokoval k opačným pocitům. Zřejmě mi koukal pod ruku při psaní, že si seznam ani nepřčetl a rovnou jej založil na dno svých již tak plných modrých desek. Bylo mi jasné, že ho už nikdy nenajde.

„Výborně! Vedete si skvěle, paní Marešová!“ pochválil mě. Obávala jsem se, že to byl podvodník nebo další Fuxův detektiv, který měl za úkol vyzkoumat, jestli svou ztrátou paměti jen nemlžím. Otřela jsem si rukávem pot z čela a převzala jsem si od stále se usmívajícího doktora další várku kartiček. Unaveně jsem se na něj podívala a opřela jsem si hlavu o stěnu za sebou. Zavřela jsem oči a vůbec nad ničím jsem nepřemýšlela, protože to prostě bolelo.

„Už vás dlouho trápit nebudu, slibuju!“ slyšela jsem doktora, ale bála jsem se na něj podívat. Zase by se určitě usmíval, a k tomu jsem já neměla ten nejmenší důvod.

„Aspoň pár, prosím!“ zaškemral. Podívala jsem se po něm. Culil se!

Popadla jsem blok a psala jsem, co mě napadalo. Moc jsem na výběr neměla, zase to podle mě byly samé mraky. Nejspíš se schylovalo k bouřce nebo snad rovnou ke konci světa. Odevzdala jsem své dílo a culila se i já, jelikož mi bylo jasné, že jsem prostě cvok.

„No vidíte! ... Mockrát děkuju!“ povídal doktor nadšeně a všechno si zase pěchoval do kabely. Opět jsem měla obavy, že mi obočí uletí.

„Zase se za vámi přijdu podívat, nevádí?“ loučil se se mnou jak jinak než s úsměvem na tvářích. Odevzdaně jsem kývla a zamávala mu, jen aby už šel. Sotva se za ním zavřely dveře, vysoukala jsem se z postele a pomalu jsem došla k balkonu. Sluníčko už sice zapadalo, ale ještě hrálo. Alespoň jsem měla takový pocit, když jsem stála u skleněných dveří. Chvilku jsem bojovala s klikou a zámkem, ale otevřela jsem je,

bez úhony jsem překročila práh a přitáhla dveře za sebou. Slyšela jsem jejich cvaknutí, opřela jsem se spokojeně lokty o zábradlí a zhluboka jsem se nadechla. Trochu se mi zamotala hlava z pohledu dolů na chodník. Zadívala jsem se raději na okolní domy, na stromy na louce přes silnici pod sebou. Připadala jsem si jako cizinec. Růžové fasády domů v ulici za drátěným plotem areálu nemocnice se mi líbily, ale nic mně známého mi nepřipomínaly. Mraky na nebi nebyly, zato bylo plno lidí dole na chodníku. Jedni pelášili z nemocnice, druzí zase proti nim dovnitř. Zmáhala mě únava a začínala mě bolet hlava, jenomže jsem chtěla ještě chvílku jen tak lelkovat na sluníčku, které mi příjemně prohřívalo tváře. Posunula jsem se až do kouta mimo dveře a sedla jsem si na sokl. Opřela jsem si hlavu o zeď za sebou, s úsměvem jsem zavřela oči a nechala jsem se lechtat horkými paprsky. Když jsem se chvílku soustředila na všechny zvuky, které ke mně doléhaly, postupně jsem v podvědomí vypnula sirény sanitek a motory aut, zůstalo mi v uších nádherné uklidňující ptačí švitoření. Na tváře se mi dostal blažený pocit, duše hltala energii plnými doušky.

„Andreo! ... Ježíši Kriste! ... Co tady děláte?“ probudil mě křik. Zvedla jsem hlavu, uvědomila jsem si, že už sluníčko opravdu nehrálo, alespoň ne mne. Udiveně jsem se koukala na majora Fuxu, který mi podával ruku, aby mi pomohl vstát. Vyvedl mě z balkonu do pokoje a doprovodil mě až k posteli. Promnula jsem si oči, zatímco on láteřil tak hlasitě, že přivolal i mého lékaře.

„Kde byla?“ vyhrkl doktor a hnal se ke mně.

„Tam!“ ukázala jsem na balkon.

„Tam? ... Jo? ... Víte, jak dlouho už vás hledáme?“ hudoval doktor Růžička. Usmála jsem se na něj, jelikož on se mračil. Změřil mi tep, poslechl si mé srdce a až pak se uklidnil.